

Pardo hebben stuk voor stuk een achtergrond in improvisatie, wat doorklinkt in het fluïde geluid van hun samenwerking. De muziek van toso toso vliegt alle kanten op, van neo-klassiek tot noiserock en experimentele pop. De stevige drums zijn vaak het enige consistente bindmiddel. Dat maakt 'toso toso' niet tot de meest coherente luisterervaring, maar wel tot een constant spannende. Zo drijft het bijna acht minuten durende epos 'Corre Que Corre' eerst op een zacht bedje van ambient, voordat vervormde synthesizers hun intreden doen en het geheel als de soundtrack voor een verknijpte kermisattractie begint te klinken. Ook een min of meer rechthoekig nummer als het melancholische 'Pareciera' ontspoorde richting het einde volledig, met indrukwekkende vocale acrobatiek van Crespo Pardo, die qua stemgeluid af en toe wat aan **Spelling** doet denken. Liefhebbers van de eerste albums van die artiest kunnen zich hier geen buil aan vallen. Al geldt dat eigenlijk voor iedereen die een muzikaal avontuur dat af en toe door je vingers schiet niet schuwt. (rzw)

Heleen Van Haegenborgh

High Carbon

(W.E.R.F.)

Met 'High Carbon' keert pianiste en componiste Heleen Van Haegenborgh terug naar haar kern: het prepared piano-universum dat ze sinds 2008 onvermoeibaar verfijnt en uitbreidt. Na jaren waarin ze in opdracht componeerde voor ensembles met de meest uiteenlopende bezettingen (van blokfluiten tot misthoorns) komt op dit soloalbum alles samen. Maar dit is geen nostalgisch terugblikken, maar eerder een destillaat van alle verworven ervaring, gebald in 39 minuten waarin klankkleur, energie en textuur de dienst uitmaken. Van Haegenborgh denkt niet in verhalen of boxen. Ze denkt in kleuren, spanningen en tactiele transformaties. De titels – 'Horsehair, Wood And High Carbon', 'Nylon, Maple And Walnut', 'Hardwood And Crystal' – verraden al dat materiaal hier geen louter technisch middel is, maar een volwaardig muzikaal gegeven. De draden waarmee ze al sinds jaar en dag de snaren van haar piano manipuleert, worden hier niet als gimmick ingezet, maar als communicerende elementen die op verschillende niveaus en in wisselende contexten betekenis krijgen. Soms broos, soms bruut. Geprepareerde piano en elektronica vormen het hart van 'High Carbon', maar de grenzen tussen akoestisch en elektronisch zijn poreus. De elektronica kruipt soms

volledig in de piano, dan weer kiest ze een nerveuze, ondergrondse koers. Belangrijk: dit is geen 'kijk-eens-wat-ik-met-mijn-instrument-kan'-album, maar een opeenvolging van sferescheppingen en sonische sculpturen waarin emotionele geladenheid de boventoon voert. Openingstrack 'Horsehair, Wood And High Carbon' laat abstracte pianoregenbuien kruisen met subtiel klikkende elektronica, soms onderbroken door korte explosies. Op 'Nylon, Maple And Walnut' verdwaalt de luisteraar in kosmische nevelen, mysterieus en onheilspellend. Het tien minuten durende 'Nylons' duwt die intensiteit door naar een ultieme confrontatie met gestreken en gestapelde pianoklanken, bijna een memento mori. Wat 'High Carbon' bijzonder maakt, is de emotionele lading, zonder concessies aan Van Haegenborghs eigengereide en abstracte idioom. Het is een album dat ruimte laat, nooit overdadig wordt, en precies weet wanneer spanning moet ontladen. (fiu)

Various Artists

Underground Wave - Volume 7

(WALHALLA)

Hoe het destijds allemaal begon kan voor de zevende keer worden ontdekt – horen én summer lezen – op een minutieus door Lieven De Ridder samengestelde vinylcompilatie. De cassette undergroundcultuur uit de jaren 1980 blijft, zeker in kringen van postpunk, industrial, synthpop en alle subvormen van wave, ook diep in de jaren 2000 tot de verbeelding spreken. Er kan uiteraard niet ad infinitum muziek uit die tijd worden opgediept, vandaar dat er ditmaal niet alleen op stoffige Belgische zolders werd rondgeneusd, maar ook bij de Noorderburen. Kant A is gereserveerd voor Nederland en duikelt met **Ego Produkties, Parlinone, Sels Without Shells** en **Terms Of Abuse** écht obscure namen op. Het is echter niet allemaal onbekend terrein dat omgeploegd wordt. Van **Genetic Factor** bijvoorbeeld verscheen in 2022 op het Amsterdamse Artificial Dance al een interessante dubbele overzichts-lp ('In Deadly Wet Dreams'); terwijl **Störung** hun debuutalbum 'This Is Future' (clogsontronics, 1982) in 2008 heruitgebracht zag worden. De spoeling wordt niettemin stilaan dunner en de jaren 1980 zijn bijna volledig binnenstebuiten gedraaid. Met de twee prima darkwavenummers van het Belgische **Gradual Isolation** zitten we zelfs al in de vroege jaren 1990. De Belgen worden verder vertegenwoordigd door **La Strade, Single Handed, T. Toeloze** en **King Koen**. Die laatste – voor zijn dood